

EL LLOP FEROTGE I LA CAPUTXETA VERMELLA

El bosc era casa meua. Jo hi vivia feliç i content, tenia cura de les plantes, de mantenir-ho tot net i endreçat, i de vetllar pel benestar dels animals, que eren els meus amics i amb qui m'agradava conversar de totes les coses boniques que hi ha a la natura.

Un dia assolat, quan jo estava recollint unes deixalles "oblidades" per uns excursionistes, vaig sentir crícs i molt de xivarri. A correuita em vaig amagar ja que no tenia gens clar qui podia produir tot aquell enrenou. Amb precaució vaig guaitar des del meu amagatall i vaig veure una nena vestida d'una manera molt estranya, tota de vermell i amb una caputxa al cap, que d'una manera alegre i despreocupada destrossava flors, xafava l'herba, i llançava al terra els papers dels caramels i de les laminadures que engolia quasi sense mastegar.

Després d'una estona vaig sortir i li vaig preguntar qui era i on anava, ja que no l'havia vist mai pel bosc i sempre és agradable fer noves amistats. Em va contestar que anava a portar una cistella amb mel a la seva àvia i que no tenia temps de parar-se a parlar amb mi. I tot això m'ho va dir sense deixar de llançar "paperets" al terra. Era una nena maca, però una mica irresponsable pel que fa a com s'havien de tractar el bosc i els seus habitants.

Per cert, jo coneixia l'àvia. Era una velleta molt simpàtica que vivia en una clariana del bosc i això em va fer pensar que hauria d'anar a visitar-la per dir-li el poc respecte que demostrava la seva néta pel nostre bosc estimat. Com que hi vaig anar pel dret vaig arribar-hi el primer, vés a saber quina n'estaria fent aquella nena!

L'àvia, en saber quin era el comportament de la seva néta, no s'ho va pensar gens ni mica, i decidí marxar, en aquell mateix moment, a la casa de la seva filla a explicar-li tot el que passava. Em va demanar que esperés a la nena i que li digués que deixés la cistella amb la mel i que tornés de seguida a casa seva.

Però com que el dia era fred i l'àvia encara no havia encès la llar, jo em vaig posar la seva roba i ficar dintre del seu llit. Passada una bona estoneta, vaig sentir uns forts cops a la porta i suposant que era la nena, la vaig convidar a entrar. La nena, sense dir ni bon dia, només veure'm em va dir no sé què, força desagradable, en relació a les meves orelles. Com ja he estat insultat en d'altres ocasions, no li vaig fer ni cas, i li digué que eren d'aquella manera perquè pogués escoltar-me-la millor.

No us penseu, la nena m'agradava, però va tornar a fer una altra observació desagradable i insultant en relació als meus ulls tan sortits. Comprendreu que ja em comencés a sentir una mica incòmode i a trobar aquella nena força antipàtica però com que no em volia enfadar vaig seguir amb la broma i li vaig dir que eren d'aquella manera per poder mirar-me-la millor.

Però la nena no en tenia prou, li agradava ficar-se amb els altres, i va tocar precisament el meu punt feble: les dents. Sempre he tingut problemes amb les meves dents tan grans i lletges. He estat sempre acomplexat per la seva causa i aquest comentari em va semblar molt ofensiu. Sé que m'hauria d'haver controlat, però vaig saltar sobre d'ella per atemorir-la i li vaig dir que eren per menjar-me-la millor.

Siguem seriosos, cap llop no pot menjar-se una nena. Això tothom ho sap. Però aquesta nena estrofolària i mal educada va començar a córrer i a cridar. Jo, penedit, corria darrera d'ella per calmar-la però com que la roba de l'àvia em molestava, me la vaig treure i això encara va ser pitjor perquè la nena es va espantar i encara va cridar molt més.

Sobtadament, la porta de la casa es va obrir i va aparèixer un caçador amb una escopeta. Sense preguntar què passava, va començar a disparar a tort i a dret encara que, per sort, tenia tan poca punteria que em vaig poder escapar per la finestra sense rebre cap ferida.

M'agradaria dir que aquest va ser el final de la història, però no és així. L'àvia, perquè no es sabés que la seva néta era una nena malcriada i insensible, no va voler dir mai la veritat del que havia passat, cosa que va provocar que ràpidament s'estengués el rumor de que jo era un animal ferotge, devorador de nenes, dolent de mena i de qui no es podia confiar. Tothom va començar a fugir de mi, a evitar-me, a fer-me males cares.

Jo no sé què li passaria a aquella nena estrofolària i antipàtica, però jo ara estic sempre sol i no sóc gens feliç. Gens feliç!.